

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **S. D.**, zastoupeného JUDr. Marií Cilínkovou, advokátkou se sídlem Praha 1, Bolzanova 1, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Praha 7, Nad Štolou 3, vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 14 Az 80/2004, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 1. 2004 č.j. OAM-3050/VL-19-P25-2003, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 14. 5. 2004 č. j. 14 Az 80/2004 – 25,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**

II. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ústí nad Labem usnesením ze dne 14. 5. 2004 č. j. 14 Az 80/2004 - 25 odmítl žalobu podanou žalobcem (dále i „stěžovatel“) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 1. 2004 č.j. OAM-3050/VL-19-P25-2003, kterým nebyl žalobci udělen azyl dle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění platném v době rozhodování ve věci (dále jen „zákon o azylu“), a zároveň bylo rozhodnuto, že se na něj nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

V odůvodnění usnesení Krajský soud v Ústí nad Labem mimo jiné uvedl, že žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného dne 27. 1. 2004 blanketní žalobu, která neměla náležitosti požadované v ustanovení § 71 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen “s. ř. s.”). Žalobce v žalobě namítal, že žalovaným správním orgánem byla porušena ustanovení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb. o správním řízení,

ve znění platném v době rozhodování ve věci (dále jen „správní řád“), že žalovaný nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci a neprovedl šetření nutná k objasnění rozhodných skutečností. Dle krajského soudu bylo zřejmé, že žaloba neobsahovala žádné žalobní body, a tento nedostatek podmínek řízení nebyl ve lhůtě pro podání žaloby odstraněn, proto podanou žalobu odmítl dle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Stěžovatel podal proti citovanému usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem včas kasační stížnost, ve které namítá nezákonnost, která spočívá v nesprávném posouzení právní otázky, zda stěžovatel splňuje podmínky pro udělení azylu dle ustanovení § 12 a § 14 zákona o azylu, a to jak ze strany žalovaného, tak soudu. Stěžovatel má za to, že krajský soud se nedostatečně zabýval argumentací použitou v žalobě a jeho rozhodnutí nedostatečně odůvodňuje fakta, která stěžovatel uvedl v průběhu azylové procedury. Stěžovatel se domnívá, že vzhledem ke skutečnosti, že neovládá český jazyk, nebyl schopen reagovat na dopis, který mu byl soudem zaslán, přitom ve smyslu čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod by i písemné dokumenty soudu měly být vyhotovovány v mateřském jazyce účastníka řízení, případně v jiném jazyce, kterým se účastník řízení domluví. Dále stěžovatel v kasační stížnosti namítá vady správního řízení, pro které měl krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušit, a to porušení ustanovení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 34 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 správního řádu a článku 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků žalovaným v řízení o udělení azylu. Stěžovatel navrhuje napadené usnesení zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení, zároveň navrhuje přiznat kasační stížnosti odkladný účinek.

Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu a v mezích kasační stížnosti napadené usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně neuvedl důvod jejího podání, z obsahu kasační stížnosti však lze usuzovat, že byla podána z důvodu dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy z důvodu nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Nejvyšší správní soud však tento důvod podání kasační stížnosti neshledal oprávněným.

Podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. soud usnesením odmítne návrh, jestliže o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat. Řízení o žalobách proti rozhodnutím správních orgánů je ovládáno přísnou dispoziční zásadou, jejímž důsledkem mimo jiné je, že podaná žaloba musí obsahovat zákonem stanovené náležitosti. Dle § 71 odst. 1 písm. a) až f) s. ř. s. musí žaloba kromě obecných náležitostí podání dle § 37 odst. 2, 3 s. ř. s. obsahovat označení napadeného rozhodnutí a den jeho doručení nebo jiného oznámení žalobci; označení osob na řízení zúčastněných, jsou-li žalobci známy; označení výroků rozhodnutí, které žalobce napadá; žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné či nicotné; jaké důkazy k prokázání svých tvrzení žalobce navrhuje provést; návrh výroku rozsudku.

V projednávané věci je zřejmé, že podání stěžovatele ze dne 27. 1. 2004, označené jako žaloba proti rozhodnutí ministerstva vnitra o žádosti o udělení azylu, ve kterém stěžovatel pouze citoval ustanovení správního řádu, jež měla být porušena žalovaným správním orgánem v řízení o udělení azylu, neobsahovalo veškeré citované obligatorní náležitosti žaloby. Podle ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s. může žalobce kdykoli za řízení žalobní body omezit, ale rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí

nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby. Soud nemá zákonnou povinnost v těchto případech vždy vyzývat žalobce k odstranění vad ve smyslu ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť takto široce pojímaná povinnost soudu by zjevně odporovala výše zmíněné zásadě dispoziční a rovněž zásadě koncentrace řízení, v souladu s nimiž je tento typ řízení koncipován (viz např. usnesení Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 613/03). Stěžovatel své podání v zákonné lhůtě pro podání žaloby nijak nedoplnil a po uplynutí této lhůty se nedostatky podání staly nedostatky neodstranitelnými. Nejvyšší správní soud má za to, že Krajský soud v Ústí nad Labem posuzoval dostatečně, zda podání stěžovatele splňuje zákonné náležitosti žaloby, přičemž shledal, že podání neobsahuje řádně formulované žalobní body, proto postupoval zcela v souladu se zákonem, když podání - žalobu stěžovatele podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl.

Stěžovatel v kasační stížnosti také uvádí, že vzhledem ke skutečnosti, že neovládá český jazyk, měly být v rámci řízení o žalobě písemnosti krajského soudu určené jeho osobě vyhotovovány v jeho mateřském jazyce. Přitom stěžovatel odkazuje na článek 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, který stanoví, že kdo prohlásí, že neovládá jazyk, jímž se vede jednání, má právo na tlumočníka. Nejvyšší správní soud konstatuje, že soudní řád správní neobsahuje sám striktní úpravu práva na tlumočníka, proto se analogicky použije zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, v platném znění (dále jen „o. s. ř.“), jehož § 18 odst. 2 zní, že účastníku, jehož mateřštinou je jiný než český jazyk, soud ustanoví tlumočníka, jakmile taková potřeba vyjde v řízení najevo. Z uvedeného plyne, že ustanovení tlumočníka není automatickým úkonem soudu, jehož účastníkem je cizinec, potřeba tlumočníka musí být zcela zjevná a musí z řízení vyplynout sama bez aktivního zjišťování splnění podmínek dle § 18 odst. 2 o. s. ř. soudem. V projednávaném případě stěžovatel podal soudu žalobu, která byla sepsána v celém rozsahu v českém jazyce, byla stěžovatelem podepsána a nebyla z ní jakkoliv zřejmá stěžovatelova neznalost českého jazyka. Nejvyšší správní soud považuje za evidentní, že nebyl splněn požadavek dle citovaného ustanovení § 18 odst. 2 o. s. ř. (potřeba ustanovit tlumočníka nevyšla najevo), a krajský soud nikterak nepochybil, když stěžovateli tlumočníka pro překlad doručovaných písemností neustanovil. Navíc postup krajského soudu zcela odpovídá stanovisku pléna Ústavního soudu České republiky sp. zn. Pl. ÚS – st. 20/05 ze dne 25. 10. 2005 o tom, že základní právo garantované čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod nedopadá na písemný styk soudu s účastníky řízení a naopak.

Co se týče ostatních námitek uplatněných stěžovatelem v kasační stížnosti, tedy námitek o nesprávném posouzení právní otázky žalovaným i krajským soudem ohledně možného udělení azylu dle ustanovení § 12 a § 14 zákona o azylu stěžovateli a o vadách správního řízení o udělení azylu, pro které mělo být rozhodnutí žalovaného soudem zrušeno, Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě je kasační stížností napadáno rozhodnutí krajského soudu, které žalobu stěžovatele směřující proti rozhodnutí žalovaného odmítlo a věci se meritorně vůbec nezabývalo. Pokud tedy v řízení o žalobě u krajského soudu nebylo věcně přezkoumáváno správní rozhodnutí a jemu předcházející řízení o udělení azylu, nelze se námitkami vztahujícím se ke správnímu rozhodnutí a správnímu řízení zabývat ani v rámci řízení o kasační stížnosti.

Vzhledem ke shora uvedenému Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou dle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s.

S přihlédnutím k ustanovení § 78b odst. 1 zákona o azylu, podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě

proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku, udělí na žádost vízum za účelem strpění pobytu, nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Jelikož stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (ustanovení § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (ustanovení § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. listopadu 2006

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

